

መጽሐፈ ዳንኤል - ስድሳ ሦስት

ከሚለር ቻርቶች ባሻገር፡- እስልምና፣ የምርመራ ፍርድ፣ እና የመጨረሻው ፈተና

Jeff Pippenger

2024-01-27

“እግዚአብሔር የዊልያም ሚሊርን ልብ ወደ ትንቢቶች አቀና፣ በራእይም መጽሐፍ ላይ ታላቅ ብርሃን ሰጠው” ተብሎ ተነግሮናል። ሚሊር የተነሣበት ታሪካዊ አውድ ምክንያት በራእይ ምዕራፍ አሥራ ሁለት፣ አሥራ ሦስት፣ አሥራ ስድስት፣ አሥራ ሰባት እና አሥራ ስምንት ውስጥ የሚገኘውን “ታላቅ ብርሃን” እንዳያስተውል ተከልክሎ ነበር፤ ምክንያቱም እነዚያ ምዕራፎች ከእርሱ ታሪካዊ እይታ አንጻር ሊያያቸው ያልቻለውን የትንቢታዊ መንግሥታት ሥራ ይለዩ ነበር።

በራእይ መጽሐፍ ላይ ለሚሊር የተሰጠው ብርሃን ስለ አብያተ ክርስቲያናት፣ ስለ ማኅተሞች፣ እና ስለ መለኮቶች ነበር፤ እነርሱም “ሦስት ወዮታዎች” ተብለው የተለዩት የመጨረሻዎቹ ሦስት መለኮቶች በዕንባቆም ሁለት ጽላቶች ላይ የተወከሉ ናቸው። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ለሚሊር የተሰጠው “ታላቅ ብርሃን” በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ውስጥ ስለ እስልምና ሚና የሚመለከት ነው። ነገር ግን ያ “ታላቅ ብርሃን” እንኳ በታሪካዊ አውዱ የተገደበ ነበር።

“የእስያ ሰባቱ ቤተ ክርስቲያናት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን በሰባቱ ቅርጾች ውስጥ ያላትን ታሪክ፣ በሁሉም ውስብስቦቿና መዘሮቿ፣ በሁሉም ብልጽግናዋና መከራዋ፣ ከሐዋርያት ዘመን ጀምሮ እስከ ዓለም መጨረሻ ድረስ ያቀርባሉ። ሰባቱ ማኅተሞች ደግሞ በዚያው ዘመን ሁሉ የምድር ኃይሎችና ነገሥታት በቤተ ክርስቲያን ላይ የፈጸሙትን ክንውኖች፣ እንዲሁም እግዚአብሔር ሕዝቡን ያደረገላቸውን ጥበቃ የሚያሳይ ታሪክ ናቸው። ሰባቱ መለኮቶች ደግሞ በምድር ላይ፣ ወይም በሮማውያን መንግሥት ላይ፣ የተላኩ ሰባት ልዩና ከባድ ፍርዶች ታሪክ ናቸው። ሰባቱ ጽዋዎችም በጳጳሳዊት ሮም ላይ የተላኩ ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች ናቸው። ከእነዚህ ጋር የተደባለቁ ብዙ ሌሎች ክስተቶችም አሉ፤ እነርሱም እንደ ገባር ጅረቶች ተጠልፈው የትንቢትን ታላቅ ወንዝ እየሞሉ ይሄዳሉ፣ በመጨረሻም ሁሉ በዘላለም ውቅያኖስ ውስጥ እስኪያበቃ ድረስ።”

“ይህ፣ በእኔ አስተያየት፣ በራእይ መጽሐፍ ውስጥ ያለው የዮሐንስ ትንቢት እቅድ ነው። እናም ይህን መጽሐፍ ሊያስተውል የሚፈልግ ሰው ሌሎች የእግዚአብሔር ቃል ክፍሎች ላይ የተሟላ እውቀት ሊኖረው ይገባል። በዚህ ትንቢት ውስጥ የተጠቀሙት ምሳሌያዊ ቅርጾችና ዘይቤዎች ሁሉ በዚያው ራሱ ውስጥ አልተብራሩም፤ ነገር ግን በሌሎች ነቢያት ዘንድ ሊገኙ እና በሌሎች የቅዱሳን መጻሕፍት ክፍሎች ሊብራሩ ይገባል። ስለዚህ ስለ ማንኛውም ክፍል ግልጽ እውቀት ለማግኘት እንኳ የሁሉን ጥናት እግዚአብሔር እንደ አዘጋጀ ግልጽ ነው።” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

ሚሊር ሰባቱን የመጨረሻ መቅሰፍቶች በጳጳሳዊት ሮም ላይ እንደሚፈጸሙ ሰባቱ ፍርዶች እንደተረዳ ልብ በሉ። ጳጳሳዊት ሮም ሊፈወስ የሚገባው የሞት ቁስል እንደተሰጣት መረዳት ግን አልቻለም። ሰባቱን መለኮቶች “በምድር ወይም በሮማዊው መንግሥት ላይ የተላኩ ሰባት ልዩና ከባድ ፍርዶች ታሪክ” እንደሆኑ አውቆ ነበር፤ ነገር ግን በአረማዊት ሮምና በጳጳሳዊት ሮም መንግሥታት መካከል ያለውን ልዩነት ማስተዋል አልቻለም። ስለዚህ፣ በመጀመሪያዎቹ አራት መለኮቶችና በመጨረሻዎቹ ሰስት መለኮቶች መካከል ያለውን ልዩነት የማየት ችሎታው የተገደበ ነበር።

ሚሊር በታሪካቸው ውስጥ ሚሊራውያን እሱድን እያመለኩ ስለነበር፣ በሮም ላይ የመጡት ፍርዶች እግዚአብሔር ለእሱድ አስገዳጅ አዋጅ የሰጠው ምላሽ መሆናቸውን ማስተዋል አልቻለም። ሚሊር መለኮቶች በሮም ላይ የወረዱ ፍርዶች መሆናቸውን በመለየት ትክክል ነበር፤ ነገር ግን እነዚያ ፍርዶች የመጡበት ልዩ ምክንያት እና በመጀመሪያዎቹ አራት እና በኋለኞቹ ሦስት መለኮቶች መካከል ያለው ልዩነት ውሱን ነበር ወይም ፈጽሞ አልነበረም። በዚያ ውሱን እይታ፣ የእስልምና ሦስቱ “ወዮ”ዎች የሆነው “እንቁ” አሁንም በእግዚአብሔር እጅ የተመሩት ቻርቶች ላይ ተካትቶ ነበር፣ ስለዚህም መለውጥ የለበትም።

የበራ መለያየት እውቀት አንድ “ጠቢብ” የትንቢት ተማሪ እግዚአብሔር መጽሐፍ ቅዱስን የጻፉትን ቅዱሳን ሰዎች ብቻ ሳይሆን የኪንግ ጀምስ መጽሐፍ ቅዱስን የተረጎሙትን ሰዎች ሥራ ደግሞ እንደ መራ እንዲያስተውል ያስችለዋል፤ እርሱም በሁለቱ ቅዱሳን ሰንጠረዦች አዘጋጅት ውስጥ ደግሞ ይህንኑ ዓይነት መለኮታዊ ቁጥጥር እንደ ተጠቀመ በተለይ ይናገራል።

የሚሊር ስለ አምስተኛው፣ ስድስተኛውና ሰባተኛው መለኮቶች (እስልምና) የተናገረው “እንቁ” በመጨረሻዎቹ ቀኖች አሥር እጥፍ ይበልጥ ያበራል፣ ምክንያቱም የመጨረሻውን የእኩለ ሌሊት ጩኸት ርዕሰ ጉዳይ ስለሚለይ ነው። በሚሊራውያን ታሪክ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ርዕሰ ጉዳይ የትንቢታዊ ዘመናት መደምደሚያ ቀን ነበር፤ በዚህም አንጻር የመጨረሻዎቹ ቀኖች “የእኩለ ሌሊት ጩኸት” መልእክት (ይህም የሦስተኛው ወዮ የእስልምና መልእክት ነው) በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን አስቀድሞ ተመስሎአል። ያ ቀን በሚሊራውያን ታሪክ በቅርቡ የሚመጣውን የእሱድ ሕግ ይወክላል፤ 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀንም ሆነ የእሱድ ሕግ ሁለቱም በመስቀሉ አስቀድመው ተመስለዋል፣ ይኸውም የክርስቶስ የድል ግቢያ መደምደሚያ ነበረ።

የሚሊር ስለ አምስተኛው፣ ስድስተኛውና ሰባተኛው መለኮቶች (እስልምና) ያቀረበው “ዕንቁ”፣ እስልምናን ከዘመኑ መጨረሻ የተሃድሶ ንቅናቄ ርዕሰ ጉዳይ ጋር በመስማማት ስለሚለይ፣ እርሱም የሦስተኛው ወዮ እስልምና ስለሆነ፣ በመጨረሻዎቹ ቀኖች አስር እጥፍ ይበልጥ ያበራል። ስለዚህ፣ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ የመጨረሻው የተሃድሶ ንቅናቄ ርዕሰ ጉዳይ እንደ መሆኑ፣ በቀደሙት እያንዳንዱ የተሃድሶ ንቅናቄዎች ርዕሰ ጉዳይ ተመስሎ ቀርቦአል፤ ይህም በክርስቶስ የተሃድሶ ንቅናቄ ውስጥ “ትንሣኤ” የሚል ርዕሰ ጉዳይ ይሁን፣ በሚሊራውያን ታሪክ ውስጥ “ትንቢታዊ ጊዜ” የሚል ርዕሰ ጉዳይ ይሁን፣ በዳዊት የተሃድሶ ንቅናቄ ውስጥ “የእግዚአብሔር ታቦት” የሚል ርዕሰ ጉዳይ ይሁን፣ ወይም በሙሴ የተሃድሶ ንቅናቄ ውስጥ “ቃል ኪዳን” የሚል ርዕሰ ጉዳይ ይሁን።

የመስቀሉ ክስተት፣ የ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን፣ ወይም የተለያዩ የተሃድሶ እንቅስቃሴዎች ርእሶች ምንም ይሁኑ፣ እያንዳንዱ ቀንና ርእስ ለዚያን ዘመን ትውልድ የሕይወት ወይም የሞት ፈተና ጥያቄ ነበር። የሚሊር “እንቁ” የተባለው ስለ እስልምና ሦስቱ ወዮታዎች የሚናገረው ትምህርት፣ በአስሩ ድንግል ምሳሌ ውስጥ በ“ዘይት” የተወከለውን መሠረት እንደሚያሳይ፣ የሕይወት ወይም የሞት ፈተና ጥያቄ ነው። በሕልሙ መጀመሪያ የሚሊር እንቁዎች እንደ ፀሐይ ይበሩ ነበር፣ በሕልሙ መጨረሻ ግን “ከዚያ አሥር እጥፍ የበለጠ ብሩህ” ሆነው በሩ። በሚሊራውያን ታሪክ ውስጥ የሚሊር እንቁዎች እንደ ኬሮሲን (የመብራት ዘይት) ነበሩ፣ ዛሬ ግን እነዚያ እንቁዎች የሮኬት ነዳጅ ናቸው!

ሚሊርአውያን ስለ እስልምና የተነገረውን የሁለተኛው ወዮ የዘመን ትንቢት ተረድተው በትክክልም ተግባራዊ አድርገውት ነበር፤ እርሱም በ1840 ዓ.ም. አገስት 11 ተፈጽሞ ነበር። ነገር ግን ሦስተኛው ወዮ፣ እርሱም ሰባተኛው መለኮት የሆነውን በማስተዋል ረገድ፣ ሦስተኛው ወዮ በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ስድስተኛው መንግሥት ላይ እንደ ፍርድ ሲመጣ ማየት አልቻሉም፤ ምክንያቱም በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት አምስተኛ መንግሥት እንኳ አላዩም ነበር፣ ይቅርና ስድስተኛውን መንግሥት። ሆኖም ለሚሊር በራእይ ላይ የተሰጠው “ታላቅ ብርሃን” በመጨረሻዎቹ ቀናት “በእኩለ ሌሊት ጩኸት” ውስጥ ከዚያ አሥር እጥፍ የበለጠ ይበራል።

በእንባቆም ሁለቱ ሰንጠረዦች ላይ የተወከሉት እውነቶች በመሠረታዊነታቸው በቀደመ ታሪክ የተፈጸሙ እውነቶች ናቸው። ሰንጠረዦቹ ሚሊር እንዲሰበሰባቸው የተመራባቸው በዘመን ትንቢቶች ላይ የተመሠረቱ ናቸው። እነዚያም ሁሉ የዘመን ትንቢቶች እስከ 1844 ድረስ ተፈጽመው ነበር። እነዚህ የዘመን ትንቢቶች በመጨረሻዎቹ ቀኖች ይበልጥ ያበራሉ፤ ምክንያቱም በሚለራውያን ታሪክ እንደነበሩት ዛሬም ትክክለኛ መሆናቸው ይታያል። ነገር ግን ለመጨረሻዎቹ ቀኖች ቀጥተኛ የዘመን ትንቢቶችን አይዟቸውም። ሆኖም ግን፣ በቀደመው ዘመን የወከሉትን ታሪኮች የሚደግሙ ትንቢታዊ ምሳሌዎችን ይሰጣሉ፤ ነገር ግን ከሚሊር እንቁዎች ጥቂቶቹ ጋር ወደፊት የሚፈጸሙ ትንቢቶች በቀጥታ ተወክለዋል።

ማስተሰረያው በ1844 የጀመረው በሰማያዊው መቅደስ ውስጥ የክርስቶስ ሥራ፣ ያ ሥራ እስኪፈጸም ድረስ ይቀጥላል። የሁለት ሺህ ሦስት መቶው ቀናት ትንቢት፣ እና ያ የሚያመለክተው የማንጻት ሥራ፣ ሲስተር ኋይት ስለ ኡላይና ሂዴቄል ወንዞች እንደምትናገረው፣ አሁንም “በመፈጸም ሂደት ላይ” ነው፤ ስለዚህም ያ ትንቢት የዓለም መጨረሻ ፍጻሜ አለው።

“ዳንኤል ከእግዚአብሔር የተቀበለው ብርሃን በተለይ ለእነዚህ የመጨረሻ ዘመናት ተሰጥቶ ነበር። በዑላይና በሂዴቄል ዳርቻ፣ በሺናር ታላላቅ ወንዞች አጠገብ ያየው ራእይ አሁን በመፈጸም ሂደት ላይ ነው፣ የተነገሩትም ክስተቶች ሁሉ በቅርቡ ይፈጸማሉ።” Testimonies to Ministers, 112.

በሁለቱ ሰንጠረዦች ላይ የተመዘገቡት የዳንኤል ምዕራፍ ሰባትና ስምንት ራእዮች አንዳንድ ክፍሎች ገና ወደፊት ናቸው። ምክንያቱም ሁለቱም የክርስቶስን የመቅደስ ሥራ ያመለክታሉ። ነገር ግን በእነዚያ ሁለት ምዕራፎች ውስጥ የቀረበው የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት መንግሥታት ታሪክ የሚያበቃው ጳጳሳዊት ሮም ሞት የሚያመጣ ቍስልዋን ስትቀበል ላይ ነው። “በእጅ ሳይቆረጥ ከተራራው የተቆረጠው” “ድንጋይ” እና የዳንኤል ሁለት ስምንተኛው መንግሥት ገና ወደፊት ናቸው። ነገር ግን ከዳንኤል ምዕራፍ ሁለት፣ ሰባት፣ እና ስምንት ጋር በተያያዘ በሰንጠረዦቹ ላይ የተወከለው አብዛኛው ነገር ተፈጽሞአል።

በመቅደሱ ውስጥ ያለው የክርስቶስ ሥራ እና የእስልምና ሦስተኛው ወቅት በመሠረታዊነታቸው ከሚለራውያን ዘመን በኋላ ያለውን ትንቢታዊ ታሪክ የሚወክሉ ሁለቱ ርእሶች ናቸው። ከእነዚህ ሁለት ጉዳዮች ጋር ተያይዞም፣ ሁለቱ ሰንጠረዦች በአንድ መስመር ላይ በአንድነት ሲቀመጡ በምሳሌ የሚገለጸው የመጨረሻ ዘመን ታሪክ አለ። ይህም ሲደረግ፣ በመጀመሪያው ሰንጠረዥ ላይ እንደ ተወከለው የ1843 የመጀመሪያው ቅሬታ በሁለተኛው ሰንጠረዥ ላይ ማስተካከያውን ያገኛል። ሁለቱም በአንድነት “የተሰወረውን ታሪክ” የሰባቱ ነጎድጓዶች ያመነጩ እና ይለዩታል፤ እርሱም አሁን ከኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ መፈታት ጋር በተያያዘ እየተፈታ ነው።

ያ “የተሰወረ ታሪክ” የተዋቀረው በ“እውነት” ላይ ነው፤ ይህችም ሰስቱ የዕብራይስጥ ፊደላት ሲጣመሩ “እውነት” የሚለውን ቃል የሚፈጥሩ ናቸው። ይህ ቃል ከዕብራይስጥ ፊደል ገበታ የመጀመሪያው፣ የአሥራ ሦስተኛውና የመጨረሻው ፊደላት የተፈጠረ ሲሆን፣ ኢየሱስን እንደ እውነት ብቻ ሳይሆን እንደ አልፋና አሜጋ ይወክላል። ይህ “የተሰወረ ታሪክ” በቅሬታ ይጀምራል እንዲሁም በቅሬታ ያበቃል፤ በመካከሉም ዓመፅ አለ፤ ምክንያቱም “አሥራ ሦስት” ዓመፅን የሚወክል ቁጥር ነው።

በመጀመሪያው ሰንጠረዥ ላይ የተገለጸው 1843 ዓመት የመጀመሪያውን ቅሬታ እና የመዘግየት ዘመን መድረሱን ያመለክታል። የመዘግየት ዘመኑም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት መድረሱን ያመጣል፤ በዚያም የሰነፋቱ ደናግል ዓመፅ ይገለጣል። ከዚያም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት እስከ መጨረሻው ቅሬታ ድረስ ይታወቃል። ያ “የተሰወረ ታሪክ” የእኩለ ሌሊት ጩኸት በመጨረሻዎቹ ቀኖች ውስጥ ፈጽሞ በዚያው መልኩ ይደገማል።

“እኔ ብዙ ጊዜ ከአሥሩ ደናግል ምሳሌ ጋር እገናኛለሁ፤ ከእነርሱም አምስቱ ጥበበኞች ነበሩ፤ አምስቱም ሰነድች። ይህ ምሳሌ በፊደል በፊደል ተፈጽሟል እና ይፈጸማል፤ ምክንያቱም ለዚህ ዘመን ልዩ ተፈጻሚነት አለው፤ እናም እንደ ሦስተኛው መልአክ መልእክት ተፈጽሟል እና እስከ ዘመን ፍጻሜ ድረስ የአሁኑ እውነት ሆኖ መኖሩን ይቀጥላል።” Review and Herald, August 19, 1890.

በትክክል ሲረዳ፣ ቀደም ያለው መግለጫ በመጨረሻዎቹ ቀናት ሞኝ ወይም ጠቢብ ድንግል የመሆን እድል ያላቸው ሰዎች ብቸኛው ቡድን፣ ቅር መሰኘትን በደረሰባቸው ቡድን ውስጥ ያሉ ሰዎች መሆናቸውን ያመለክታል። ቅር መሰኘቱ የመዘግየትን ጊዜ የሚያመጣው ነው፤ እናም “በፊደል እስከ ፊደል ተፈጽሞአል እና ወደፊትም ይፈጸማል” የሚለው ምሳሌ መሠረቱ ከቅር መሰኘት ጋር በሚጀምር በመዘግየት ጊዜ ውስጥ በድንግሎቹ ውስጥ በውስጥ የሚፈጠሩ ውጤቶች ላይ ነው። “ሁለቱን ምስክሮች” በከተማዬቱ ጎዳና ላይ የገደለው፣ ወደ ሞቱና ወደ ደረቁ አጥንቶች በሞት ሸለቆ ውስጥ የቀነሰው ያ ቅር መሰኘት በጁላይ 18, 2020 ተከስቷል። አድቪንቲዝም በአጠቃላይ ከዚያ ቅር መሰኘት ጋር የተሳተፈ አልነበረም። ከዚያ ይልቅ፣ “ሁለቱ ምስክሮች” በጎዳና ላይ ተገድለው ሳሉ፣ ያን ያልተሳካ ትንቢት አክብረው ነበር። “በፊደል እስከ ፊደል” ማለት “በፊደል እስከ ፊደል” ማለት ነው።

በሚለራይት ታሪክ ውስጥ፣ የቀድሞው የቃል ኪዳን ሕዝብ (ፕሮቴስታንቲዝም) የ1843 የተሳሳተ ትንቢታዊ ቀን መግለጫን (የመጀመሪያውን ቅር መሰኘት) አክብሮ አሳለፈ፤ በዚያም ጊዜ ፕሮቴስታንቶች የምሕረት ፈተናቸው የተወሰነውን ድንበር አለፉ። የፈተናው ዘመን የጀመረው በነሐሴ 11, 1840 ነበር፤ በዚያን ጊዜ የራእይ አሥር ኃይሉ መልአክ የሁለተኛው ወዮ (እስልምና) የጊዜ ትንቢት በተፈጸመ ጊዜ ወረደ። ፕሮቴስታንቶች በመጀመሪያው ቅር መሰኘት የትንቢታዊ ጊዜን እውነት ጣሉ፤ ምክንያቱም የተሳሳተው ትንቢታዊ ቀን መግለጫ ከዚያ በኋላ እውነትን መፈለግ እንዳይቀጥሉ ሰበብ ሰጥቷቸው ነበር። የሚለራይት ታሪክ የወይማኖቶች ሁሉ ጭብጥ “የጊዜ ትንቢት” ነበር።

በ2001 ዓ.ም. መስከረም 11 ቀን፣ የራእይ አሥራ ስምንት መልአክ የሦስተኛው ወዮ (እስልምና) ትንቢት ፍጻሜ ጊዜ ወረደ። በመጨረሻዎቹ ቀናት ያሉት ምልክተ-መንገዶች ሁሉ ርእሰ ጉዳይ እስልምና ነው። የመጀመሪያው ቅሬታ የቀድሞው ቃል ኪዳን ሕዝብ ንጽሕና መጨረሻን ይወክላል፤ በዚያን ጊዜም የቀድሞው ቃል ኪዳን ሕዝብ ከእንግዲህ በኋላ እውነትን እንዳይፈልግ ሰበብ ተሰጠው። ከዚያም የፈተናው ዘመን ለመጨረሻዎቹ ቀናት “ድንግልያን” ጀመረ፤ ምክንያቱም በመልአኩ መውረድ የተጀመረው የቀድሞው ቃል ኪዳን ሕዝብ ፈተና በመጀመሪያው ቅሬታ ተፈጸመ። ስለዚህ በድንግልያን የተመሰሉት ወገኖች ፈተና ተጀመረ፤ ይህም የፈተና ሂደት በመጨረሻ ድንግልያኑ ሰነድች እንደሆኑ ወይም ጠቢባን እንደሆኑ ያሳያል።

በመጀመሪያውና በመጨረሻው ቅሬታ መካከል የእኩለ ሌሊት ጭኸት መልእክት አለ። ለሚለራውያን የእኩለ ሌሊት ጭኸት መልእክት ርእስ “ጊዜ” ነበረ፤ በመጨረሻዎቹም ዘመናት የእኩለ ሌሊት ጭኸት መልእክት ርእስ “እስልምና” ነው። በሚለር ሕልም ውስጥ በጭኸት ይነቃል፣ በዚያንም ጊዜ ጌቶቹ ከቀድሞ የነበሩት ብርሃን አሥር እጥፍ የበለጠ ይበራሉ። በሰንጠረዦቹ ላይ ለመጨረሻዎቹ ዘመናት ያለ ትንቢታዊ መግለጫን በቀጥታ የሚለዩት ጌቶች እስልምናና የምርመራ ፍርድ ናቸው። ስለዚህ፣ የእኩለ ሌሊት ጭኸት “መልእክት” ፈተናዎችና በምርመራ ፍርድ የተወከለው የ“ልምምድ” ፈተና፣ ለቀድሞው የቃል ኪዳን ሕዝብ ሳይሆን፣ ራሳቸውን የመጨረሻዎቹ ደናግል ነን ብለው ለሚናገሩ ነው።

ሁለቱም ገበታዎች በአንድ ላይ በሚያመጡበት ጊዜ የሚፈጠረው ምሳሌ፣ ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው ተስፋ መቁረጥ ድረስ ያለውን ታሪክ የሚለይ ሲሆን፣ “የተሰወረው ታሪክ” የሰባቱ ነጉድጓዶች በሚፈጸምበት ዘመን የምርመራዊ ፍርድ የመጨረሻ ሥራ እየተፈጸመ እንደሆነ ያሳያል። ያ የመጨረሻ ሥራ የሞቶ አርባ አራት ሺህ ማጎተም መታተም ነው። እርሱም በዳንኤል ዘጠኝ ያሉት “የመከራ ዘመናት” ጊዜ፣ በራእይ አሥራ አንድ ያለው አሕዛብ መቆጣት ጊዜ፣ የራእይ ምዕራፍ ሰባት “አራቱ ነፋሳት” ሲያዙ ባሉበት ጊዜ፣ የኢሳይያስ

ምዕራፍ 4 ያለ ሰባት “የብርቱው ነፋስ በምሥራቅ ነፋስ ቀን መቆየት” ጊዜ፣ እና “ተፈትቶ በዓለም ላይ ሞትንና ጥፋትን ለማምጣት የሚፈልገው የተቆጣ ፈረስ” ሲከለከል ባለበት ጊዜ ውስጥ ይፈጸማል። እነዚህ ሁሉ የትንቢት ምስክርዎች፣ በቅዱሳን ገበታዎች ላይ እንደተወከለው፣ የሦስተኛው ወይ እስልምናን ይወክላሉ።

ከሐበቄቅ ሁለቱ ቅዱሳን ሰንጠረዦች ውስጥ፣ በተለይ ከሰንጠረዦቹ ህትመት በኋላ ወደፊት የነበሩ ክስተቶችን የሚመለከቱት ሦስቱ ዋና ክፍሎች፣ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ማተም፣ እስልምና፣ እና የአሥሩ ደናግል ምሳሌ ፍጻሜ ናቸው። ሰንጠረዦቹ የሁለቱንም “ልምምድ” እና “መልእክት” የመፈተንና የማተም ሂደት ያመለክታሉ። ለሞኝ ድንግል አስፈላጊ የሆነው ልምምድ “ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ፣ የክብር ተስፋ” ነው፤ ይህም በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ የተወከለውን ፍጽምና ይወክላል።

ከዘመናትና ከትውልዶች የተሰወረ ምስጢር እንኳ፣ አሁን ግን ለቅዱሳኑ ተገልጦአል፤ እግዚአብሔርም የዚህ ምስጢር የክብሩ ባለጠግነት በአሕዛብ መካከል ምን እንደሆነ ሊያሳውቃቸው ወደደ፤ ይህም በእናንተ ያለ ክርስቶስ፣ የክብር ተስፋ ነው፤ እርሱንም እኛ እንሰብካለን፣ ሰው ሁሉን እያስጠነቀቅንና ሰው ሁሉን በሙሉ ጥበብ እያስተማርን፣ ሰው ሁሉን በክርስቶስ ኢየሱስ ፍጹም አድርገን እንድናቀርብ። ቈላስይስ 1፡26-28።

መቶ አርባ አራቱ ሺህ ከአንድ “ምርኮ” የወጡ የሕዝብ ቡድን እንደሆኑ ተወክለዋል። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ በቀጥታ የተወከለው ምርኮ በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ እንደተወከለው ለሦስት ቀን ተኩል በመንገድ ላይ ሞተው መቆየት የሚሆነው ምርኮ ነው። የምሳሌያዊ ሞት ምርኮ “ሰባቱን ዘመናት” የዘሌዋውያን ሀያ ስድስት እየወከለ ነው፤ ያም ምርኮ በዳንኤል ጸሎት እንደተገለጸው በምዕራፍ ዘጠኝ የንስሐ መገለጥን ይጠይቃል።

ሞቱ ደረቁ አጥንቶች ወደ ሕይወት ሲመለሱ፣ ወዲያውኑ እንደ “ምልክት” ከፍ ይላሉ። በሞት ውስጥ ሳሉ በውስጣቸው ክርስቶስ አልነበረም፤ እርሱም የክብር ተስፋ ነው። ከሚጠየቀው ንስሐቸው አንዱ ክፍል፣ እነርሱ ከእግዚአብሔር ጋር ተቃርነው እንደ ተመላለሱ፣ እግዚአብሔርም ከእነርሱ ጋር ተቃርኖ እንደ ተመላለሰ መቀበላቸው ነበር። በትንቢታዊ መልኩ የተገለጹትን መስፈርቶች ሲያሟሉ፣ ከዚያም ክርስቶስ “ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ ይመጣል”፤ ከዚያም በኋላ ያን ጊዜ ከፍ የሚለው ምልክት አባል ለመሆን የሚያስፈልገው “ልምምድ” ይገኛል።

ሁለቱ ሰንጠረዦች በአንድነት ሲቀርቡ የሚታዩው “ልምድ” በሰማያዊው መቅደስ ውስጥ በክርስቶስ የመጨረሻ ሥራ ይፈጸማል። ያ “ልምድ” የ “mareh” ራእይ በሆነው፣ ማለትም የ “appearance” ራእይ ይወክላል። የሚያስፈልገው “መልእክት” የትንቢታዊ ታሪክ “chazon” ራእይ ነው። ያ “መልእክት” በሦስተኛው ወይ እስልምና አማካይነት በሚመጣበት በዓመፀኛው ዓለም ላይ ሊመጣ ያለው የእግዚአብሔር ፍርድ መልእክት መሆኑ ተለይቶ ይታወቃል።

በ1856 ዓ.ም. ጌታ በአድቪንቲዥም ውስጥ መንፈሳዊቱን ኢየሩሳሌም ዳግመኛ የመገንባት ሥራ ሊፈጽም ፈለገ። ከ1798 እስከ 1844 ባለው ዘመን ሦስቱ መላእክት በመጡበት ጊዜ ሚሊርአዊው ቤተ መቅደስ በመሠረቶቹ ላይ ተገንብቶ ነበር፤ ይህም በሚሊር ሕልም “እንቁዎች” ተብሎ የተወከለው እንደሆነ፣ በሁለቱ የአቅኚዎች ሰንጠረዦች (1843 እና 1850) ላይ በተገለጹት፣ የዕንባቆምን ምዕራፍ ሁለት የፈጸሙት ትንቢታዊ እውነቶች ተወክሎ ነበር። ከዚያም ሕዝቡን የሰባተኛው ቀን ሰንበት ሕጉን ቅጥር እንዲያቆሙ መራቸው፣ የ“በውስጡ የሚመላለሱበትን መንገድ” ሥራ ለመፈጸም ወደ ጥንታዊቱ እስራኤል “የቀድሞ መንገዶች” መለሳቸው። ነገር ግን ያ የቀድሞ መንገድ እነርሱን ለመፈተንና ለመለየት የተዘጋጀ አንድ ትምህርት፣ አንድ ትንቢት፣ ያካትት ነበር። በ1863 ዓ.ም. አድቪንቲዥም የ“ሰባቱ ጊዜያት” ፈተና ወደቀ፣ በላኦዲቅያም ምድረ በዳ መባዘን ጀመረ።

ጥቅምት 22፣ 1844 በቅርቡ የሚመጣውን የእሱድ ሕግ ያመለክታል፤ በዚያም የእሱድ ሕግ ጊዜ፣ ዳንኤል እንደለየው፣ ጎዳናውንና ቅጥሩን በመከራ ዘመን በመጨረስ የተወከለው የአርባ ዘጠኝ ዓመታት ሥራ ይፈጸማል።

እንግዲህ ከኢየሱስም እንድትመለስ እና እንድትሠራ ትእዛዝ ከወጣበት ጊዜ ጀምሮ እስከ መሲሕ አለቃ ድረስ ሰባት ሳምንታት እና ስድሳ ሁለት ሳምንታት እንደሚሆኑ እውቅና አስተውል፤ አደባባይም እና ቅጥሩም እንኳ በመከራ ዘመን እንደገና ይሠራሉ። ዳንኤል 9:25።

ሁሉም ነቢያት እርስ በርሳቸው ይስማማሉ፤ እኛም ስንመለከተው በቆየነው ከEarly Writings የተወሰደው ክፍል ውስጥ የዳንኤል “የመከራ ዘመን” ደግሞ ተለይቶ ተጠቅሷል።

“በዚያን ጊዜ፣ የመዳን ሥራ ወደ መደረሻው ሲቃረብ፣ መከራ በምድር ላይ እየመጣ ይሆናል፣ አሕዛብም ይቁጡ ይሆናል፤ ነገር ግን የሦስተኛውን መልአክ ሥራ እንዳያግዱ ተይዘው ይኖራሉ። በዚያን ጊዜ ‘የኋለኛው ዝናብ’ ወይም ከጌታ ፊት የሚመጣ ማረፊያ ይመጣል፤ ይህም ለሦስተኛው መልአክ ታላቅ ድምፅ ኃይል እንዲሰጥ፣ እናም ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች በሚፈስሱበት ዘመን ቅዱሳኑን እንዲቆሙ እንዲያዘጋጅ ነው።” Early Writings, 85.

ይህን ጥናት በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

“እውነትን እንደሚመሰክሩ የሚናገሩ ሰዎች ለሰይጣን እስከሚያገለግሉ ድረስ፣ የገሃነም ጥላው ስለ እግዚአብሔርና ስለ ሰማይ ያላቸውን እይታ ይቆርጣል። የመጀመሪያ ፍቅራቸውን እንዳጡ ያሉ ይሆናሉ። ዘላለማዊ እውነታዎችን ማየት አይችሉም። እግዚአብሔር ለእኛ ያዘጋጀው ነገር በዘካርያስ ምዕራፍ 3 እና 4፣ እንዲሁም 4፣ 12-14 ተገልጦአል፤ ‘ደግሞም መልኼ መልስ ሰጥቼ እንዲህ አልሁት፡- በሁለቱ የወርቅ ቱቦዎች ውስጥ ከራሳቸው የወርቅ ዘይትን የሚያፈስሱ እነዚህ ሁለት የወይራ ቅርንጫፎች ምንድር ናቸው? እርሱም መልሶ እንዲህ አለኝ፡- እነዚህ ምን እንደሆኑ አታውቅምን? እኔም፡- ጌታዬ ሆይ፣ አላውቅም አልሁ። እርሱም፡- እነዚህ በምድር ሁሉ ጌታ አጠገብ የሚቆሙ ሁለቱ የተቀቡ ናቸው አለ።”

“ጌታ በሀብት ሁሉ የተሞላ ነው። በእርሱ ዘንድ የመሣሪያ እጥረት የለም። በእኛ ላይ ጨለማ ጥላዎች የሚሰበሰቡት፣ በንግግራችን ውስጥ የሚገለጥ የእምነት እጥረታችን፣ ምድራዊነታችን፣ ቀላል ንግግራችን እና አለማመናችን ስለሆነ ነው። ክርስቶስ በቃልም ሆነ በባሕርይ ፍጹም የሚወደድና ከአሥር ሺህ መካከል በላቀ እንደሆነ አይገለጥም። ነፍስ ወደ ከንቱነት ራሷን ለማንሣት በምትረከበት ጊዜ፣ የጌታ መንፈስ ለእርስዎ ጥቂት ብቻ ሊያደርግ ይችላል። አጭር እይታችን ጥላውን ያያል፣ ከዚያ ባሻገር ያለውን ክብር ግን ማየት አይችልም። መላእክት፣ ከእስራቴ ለመሰበርና በጥፋትና በሞት ዱካውን እየተወ በምድር ፊት ሁሉ ላይ ለመጥለቅ የሚሻ የተቆጣ ፈረስ እንደ ሆነ የተወከለውን አራቱን ነፋሳት ይይዛሉ።”

“በዘላለማዊው ዓለም ዳርቻ ላይ እያለን እንተኛለንን? ድንጋጤ የሌለን፣ ብርድ፣ ሙታንስ እንሆናለንን? እንዴት ያለ ምቹት ነው፤ በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ የእግዚአብሔር መንፈስና ትንፋሽ በሕዝቡ ውስጥ እንዲነፍስ እንዲገኝ፣ እነርሱም በእግራቸው ላይ ቆመው ሕያዋን እንዲሆኑ። መንገዱ ጠባብ እንደሆነ፣ በሩም ቀጭን እንደሆነ ማየት ያስፈልገናል። ነገር ግን በዚያ ቀጭን በር ስናልፍ፣ ስፋቱ ወሰን የለውም።”

Manuscript Releases, volume 20, 217.